

Arrest

nr. 306 513 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, mevr. X, op 23 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DEKERF loco advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp X, district Narang, provincie Kunar. Je bent van Pasjtoense origine en verklaart 16 jaar te zijn.

Je ging naar school tot de 9de graad en je volgde les in de madrassa vanaf je 11 of 12 jaar was.

Je vader werkte als sergeant bij de Afghaanse Nationale Politie (ANP) en was achtereenvolgens gestationeerd in Marawara, Watapur en het centrum van Jalalabad. Tijdens zijn werkzaamheden in Marawara werd hij gecontacteerd door de taliban om zijn controlepost aan hen over te geven. Hij weigerde dit.

Toen de taliban in 2021 de macht overnamen, zei je vader dat hij zou gedood worden door de taliban omdat hij in het verleden dit verzoek geweigerd had.

De dag na de machtsovername contacteerde je vader je maternale oom en hij overhandigde hem zijn documenten. Sindsdien hebben jullie geen contact meer gehad met je vader. De volgende dag kwamen de taliban bij jullie thuis langs omdat ze naar je vader op zoek waren. Je moeder vertelde hen dat hij niet thuis was. Ze zeiden aan je moeder dat jouw vader naar de bazaar van Charasaray moest komen en gingen weg. Een week later kwamen de taliban opnieuw naar jullie huis. Je moeder vertelde hen dat je vader er niet was en dat hij buitenshuis was. Omdat ze jouw vader niet konden meenemen, vroegen ze waar jij was. Je moeder zei niets tegen hen en de taliban gingen weg. Na dit tweede bezoek overlegde je moeder hierover met je maternale oom Nasimullah. Hij zei dat je leven in gevaar was en dat je Afghanistan moest verlaten.

Je verliet Afghanistan dezelfde nacht en was ongeveer 7 maanden onderweg naar België. Je diende hier op 15 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van je verzoek legde je een taskara, en documenten en foto's omtrent het werk van jouw vader voor de ANP neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat je op het moment van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS een niet-begeleide minderjarige was. Om die reden was het Commissariaat-generaal van oordeel dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Je vreest bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban omdat je vader onder het voormalige bewind sergeant was bij de Afghaanse Nationale Politie (ANP). De taliban viseerden je vader omdat hij, toen hij in Marawara gestationeerd was, een controlepost niet aan hen wou overgeven. Omdat je vader verdwenen was, wouden ze jou in zijn plaats meenemen.

Er dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS meent immers dat er omwille van volgende pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht aan jouw asielrelaas.

Vooreerst is het handelen van de taliban bijzonder vreemd en weinig logisch in de door jou geschetste context. Je verklaarde dat de taliban enkele dagen na de machtsovername een eerste keer langskwamen bij jou thuis. Tijdens dit eerste bezoek sprak je moeder aan de deur met twee gewapende talibanleden en vertelde hen dat je vader niet thuis was (CGVS, pg. 18). Ze vertelden tegen je moeder dat je vader naar de bazaar van Charasaray moest komen (CGVS, pg. 20). De talibanleden kwamen je huis niet binnen en doorzochten je huis niet. Na dit gesprek met je moeder gingen ze weer weg (CGVS, pg. 19). Ongeveer een week later kwamen de taliban terug naar jullie huis (CGVS, pg. 16). Toen jouw moeder hen vertelde dat je vader buitenshuis was, zeiden ze ok en gingen ze weer weg (CGVS, pg. 21). Ze vroegen tijdens dit tweede bezoek ook naar jou omdat ze jou wouden meenemen in de plaats van jouw vader (CGVS,

pg. 21). Toen ze dit vroegen zei je moeder niets tegen hen (CGVS, pg. 21 & 22). Ze kwamen ook tijdens dit tweede bezoek niet binnen in jouw huis en doorzochten het huis niet (CGVS, pg. 21). Dergelijke vrijblijvende aanpak van de taliban in de zoektocht naar jouw vader is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door jou geschetste context. Uit je verklaringen blijkt immers dat de taliban al voor de machtsovername 's nachts naar jouw dorp kwamen; dat ze de mensen uit het dorp heel slecht behandelden – als ze iemand 's nachts in het dorp zagen sloegen ze hem of haar tot ze de dood benaderden (CGVS, pg. 13) -; dat jouw vader al lange tijd in het vizier van de taliban liep – je verklaarde immers dat hij terwijl hij in Marawara gestationeerd was een controlepost niet had afgestaan aan de taliban (CGVS, pg. 14) -; dat de concrete bedreigingen van de taliban aan jou en jouw vader plaatsvonden na de machtsovername; en dat ze op dat moment ook de feitelijke controle hadden over jouw regio. Je verklaarde immers dat ze de moskeeën, madrassas en scholen in jouw dorp sloten (CGVS, pg. 6 & 7). Voorts blijkt uit de landeninformatie waarover het CGVS beschikt dat de taliban hardhandig optreden ten opzichte van mensen die hen tegenwerken (EUAARapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf). Aangezien jouw vader de taliban in het verleden had tegengewerkt door een controlepost niet aan hen over te geven, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat ze na de machtsovername op een meer doortastende wijze te werk zouden gegaan om hem terug te vinden, nl. dat ze niet zouden nalaten om jullie huis te doorzoeken en dit al zeker niet bij hun tweede bezoek gezien je vader na het eerste bezoek niet was ingegaan op hun eis om zich bij hen aan te melden in de bazaar van Charasaray. Nadat je met het weinig logische handelen van de taliban geconfronteerd werd, kon je hiervoor geen uitleg verschaffen (CGVS, pg. 22). De vaststelling dat het handelen van de taliban weinig logisch en bijzonder vreemd is, doet reeds op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Daarnaast bevatten je verklaringen over je asielrelaas verscheidene tegenstrijdigheden en incoherenties.

Ten eerste, legde je doorheen de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen af over het moment van de dag waarop de taliban de eerste en de tweede keer bij je thuis langskwamen. Wat betreft het eerste bezoek verklaarde je tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat ze 's avonds binnenvielen omdat ze op zoek waren naar jouw vader (Vragenlijst CGVS DVZ, vraagnr. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde je echter verschillende malen dat ze tijdens hun eerste bezoek 's middags langskwamen tijdens lunchtijd (CGVS, pg. 19 & 21). Nadat je hiermee geconfronteerd werd, vertelde je dat je niet meer herinnerde wat je bij de DVZ verklaard had maar dat je altijd de waarheid verteld had (CGVS, pg. 23). Het loutere gegeven dat je vergeten was wat je verklaard had bij de DVZ, biedt op zich echter geen uitleg om welke reden je het eerste bezoek van de taliban bij de DVZ op een ander moment situeerde dan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Wat betreft het tweede bezoek van de taliban, verklaarde je aanvankelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban 's morgens naar je huis kwamen, dat je op dezelfde dag 's avonds je maternale oom ontmoette, en dat je 's nachts het huis verliet met een smokkelaar (CGVS, pg. 16). Later tijdens het persoonlijk onderhoud wijzigde je hierover je verklaringen. Je zei dat de taliban bij hun tweede bezoek langskwamen in de valavond, dat je moeder je oom hierover inlichtte tijdens de avond, en dat jij en je oom vervolgens vertrokken uit het huis (CGVS, pg. 21). Het gegeven dat je zowel over het moment van de dag waarop het eerste als het tweede bezoek van de taliban plaatsvond tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwachten dat je, gelet op het bijzonder summiere karakter van je asielrelaas – het betreffen immers slechts twee concrete incidenten met de taliban-, hierover uniforme verklaringen zou afleggen doorheen de asielprocedure.

Ten tweede, waren jouw verklaringen over het tijds kader waarbinnen de twee bezoeken van de taliban zich afspeelden onsamenhangend. Toen je tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd werd wanneer het eerste bezoek van de taliban plaatsvond, zei je dat dit ongeveer één maand voor je vertrek was (CGVS, pg. 16). Dit valt moeilijk te rijmen met je daaropvolgende verklaringen over de chronologie van je asielrelaas. Je gaf immers aan dat de taliban een week na hun eerste bezoek bij je thuis opnieuw langskwamen, dat je dezelfde dag 's avonds je maternale oom ontmoette, en dat je 's nachts vertrok met de hulp van een smokkelaar (CGVS, pg. 16). Dit zou betekenen dat er tussen het eerste bezoek van de taliban en jouw vertrek een periode van ongeveer een week zou verlopen hebben, wat niet strookt met je bewering dat het eerste bezoek van de taliban een maand voor je vertrek plaatsvond. Dergelijke incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat je omtrent het tijds kader waarbinnen de twee enige incidenten waardoor je het land verliet zich afspeelden, samenhangende verklaringen zou afleggen.

Ten derde, legde je tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop je vader en je oom voor het laatst contact hadden alvorens je vader verdween. Je verklaarde aanvankelijk dat je nog niet wist dat je vader verdwenen was toen de taliban voor het eerst bij jou

thuis langskwamen. Je vertelde dat je vader je oom contacteerde wanneer de taliban bij jou thuis langskwamen om zijn documenten te overhandigen en dat hij daarna verdween. Vervolgens bevestigde je dat je vader nog contact had gehad met je maternale oom nadat de taliban voor het eerst bij je thuis langskwamen (CGVS, pg. 16 & 17). Later tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wijzigde je hieromtrent je verklaringen. Je stelde dat er tussen het eerste en het tweede bezoek van de taliban geen contact meer was tussen je oom en je vader omdat je vader zijn nummer had verwijderd (CGVS, pg. 20). Nadat je hiermee geconfronteerd werd, verklaarde je dat je vader je oom contacteerde de dag van de val van de regering om de documenten te overhandigen en dat de taliban pas de dag nadien bij je thuis langskwamen (CGVS, pg. 20 & 21). Het louter volharden in één versie van jouw verklaringen als zijnde de correcte verklaring is echter niet van aard om de vastgestelde inconsistentie in een ander daglicht te stellen. Dergelijke inconsistente verklaringen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat je over het laatste contact tussen jouw familie en je vader éénduidige verklaringen zou afleggen. Deze vaststelling klemmt des te meer daar je doorheen het persoonlijk onderhoud ook incoherente verklaringen aflegde over het moment waarop je jouw vader voor het laatst bij jou thuis zag. Je verklaarde voor de eerste pauze bij het CGVS dat je vader voor het laatst bij jou thuis langskwam anderhalf jaar voor de taliban aan de macht kwam (CGVS, pg. 10). Dit valt niet te rijmen met wat je hierover verklaarde na de eerste pauze tijdens het persoonlijk onderhoud. Je stelde immers dat je vader 2 of 3 weken voor jouw vertrek – je situeerde je vertrek aan het einde van het gehoor na de machtsovername van de taliban (CGVS, pg. 15 & 16) – voor het laatst bij jou thuis was (CGVS, pg. 11).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat je geheel onwetend bent over eventuele vervolgingsfeiten die zich na je vertrek uit Afghanistan voordeden. Je gaf eerst aan dat je familie geen problemen meer had gekend na je vertrek. Wanneer je vervolgens werd gevraagd of je familie na je vertrek nog benaderd werd door de taliban, gaf je aan dat je dit niet gevraagd had. Je zei dat dit wel moest gebeurd zijn maar dat je hierover geen info had (CGVS, pg. 16).

Vooreerst komt het op zich bevreemdend over dat je familie, die in jouw dorp verbleef sinds jouw vertrek uit Afghanistan, geen problemen meer zou hebben gekend met de taliban. Je verklaarde immers dat jouw moeder, broers en zussen sinds jouw vertrek afwisselend in je huis in Peer Mohammed Khan en in het nabije gelegen huis van jouw maternale oom – ongeveer 20-25 minuten te voet van jullie huis – verblijven, dat je broers enkele velden gehuurd hebben om er te werken, en dat ze soms naar school gingen (CGVS, pg. 9). Dat de taliban na de verdwijning van jou en je vader zich zo vrijblijvend zouden opstellen en geen concrete stappen meer zouden ondernemen tegen jouw familie, is weinig logisch. Aangezien dat de taliban ernstige bedreigingen ten opzichte van jou en je vader hadden geuit, dat noch jij, noch je vader op hun eisen waren ingegaan, en dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de taliban op hardhandige wijze omgaan met personen die hen tegenwerken (zie supra.), kan immers redelijkerwijze verwacht dat de taliban op een meer doortastende wijze te werk zouden gaan nadat jij en je vader uit het dorp verdwenen waren, en dat zij ten minste naar jou op zoek zouden gegaan zijn bij jouw familieleden. Het gegeven dat jouw familie na jouw vertrek geen problemen zouden hebben gekend met de taliban doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas en ondermijnt de ernst van de door jou aangehaalde vrees.

Voorts is het vreemd dat je hierover geen vragen hebt gesteld aan jouw familie gezien uit je verklaringen tijdens het begin van het persoonlijk onderhoud bleek dat je sinds jouw vertrek ruim de mogelijkheid gehad hebt om je hierover bij hen te informeren. Je verklaarde immers dat je één keer per 2 à 3 weken met je familie in Afghanistan spreekt (CGVS, pg. 8). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht dat jij en je familie hierover sinds je aankomst in België, gezien zij je uitstuurden naar Europa en ze op de hoogte zijn dat je hier een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS, pg. 14 & 17), gesproken zouden hebben en dat je je hierover geïnformeerd zou hebben. De uitleg die je verschaftte, nl. dat je gesprekken met hen niet te lang zijn (CGVS, pg. 16), staat niet in verhouding tot de voor jou aangehaalde feiten en vrees. Er mag immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Dat je naliert dit te doen en in deze een dermate passieve houding aannam, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor je voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van je ingeroepen vrees voor vervolging. De vaststelling dat je geheel onwetend bent over eventuele vervolgingsfeiten na je vertrek uit Afghanistan ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Het profiel van je vader als sergeant bij de ANP, en de foto's en documenten die je hieromtrent neerlegde, worden op zich niet in twijfel getrokken door het CGVS. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport

Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de

EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalde aan dat je verdwenen was nadat de taliban naar hem op zoek gingen omdat hij in het verleden een controlepost niet aan hen had overgegeven. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan je verklaringen hierover (zie supra.). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de problemen van je vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens je verklaringen bevindt niet aan. Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke, geloofwaardige zaken aan (zie supra.). Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofdte aannemelijk te maken.

De taskara die je voorlegde, wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen. Dit document vormt immers louter een aanwijzing van je identiteit en herkomst uit Afghanistan die in deze beslissing niet worden betwist.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofdte van je persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan je de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maak je aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke

regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van

'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat je omwille van jouw verblijf in België beschuldigd zou worden van het doorbrengen van tijd met ongelovigen, dat je hier niet zou gebeden hebben, dat je hier de ramadan niet zou gevolgd hebben, en dat je gedood zou moeten worden (CGVS, pg. 17). Uit je eerdere verklaringen blijkt echter dat dit niet overeenstemt met de realiteit gezien je een praktiserend moslim bent. Je gaf immers aan te bidden en deelgenomen te hebben aan de ramadan (NPO, p. 5 & 6). Het gegeven dat de taliban je omwille van jouw verblijf in Europa zouden beschouwen als een ongelovige, die tijd doorbrengt met ongelovigen, vormt daarenboven louter een blote bewering die je op geen enkele wijze staaft met objectieve elementen. Wanneer je gevraagd werd op wat je je hiervoor baseerde en of je concrete aanwijzingen had hiervoor, stelde je dat je moeder je vertelde dat je in gevaar zou zijn bij terugkeer. Je wist echter niet op basis van welke feiten je moeder zich hiervoor baseerde en je vroeg dit ook niet aan jouw moeder (CGVS, pg. 17). Bijgevolg maak je niet aannemelijk dat de taliban bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zouden te weten komen dat je in België hebt verbleven en dat zij je als ongelovige zouden beschouwen.

Tot slot, moet worden vastgesteld dat je tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit blijkt onder meer uit het gegeven dat je in je dorp tot de 9de graad school liep – tot één week voor je vertrek – en dat je er ook enkele jaren naar de madrassa ging (CGVS, pg. 6). Daarenboven werd reeds opgemerkt dat je een praktiserend moslim bent en dat je in Afghanistan over een familiaal netwerk beschikt waarmee je regelmatig contact hebt. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal

vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3-4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van het antifolterverdrag, van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake de Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: IVBPR) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Je vreest bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban omdat je vader onder het voormalige bewind sergeant was bij de Afghaanse Nationale Politie (ANP). De taliban viseerden je vader omdat hij, toen hij in Marawara gestationeerd was, een controlepost niet aan hen wou overgeven. Omdat je vader verdwenen was, wouden ze jou in zijn plaats meenemen.

Er dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS meent immers dat er omwille van volgende pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht aan jouw asielrelaas.

Vooreerst is het handelen van de taliban bijzonder vreemd en weinig logisch in de door jou geschetste context. Je verklaarde dat de taliban enkele dagen na de machtsovername een eerste keer langskwamen bij jou thuis. Tijdens dit eerste bezoek sprak je moeder aan de deur met twee gewapende talibanleden en vertelde hen dat je vader niet thuis was (CGVS, pg. 18). Ze vertelden tegen je moeder dat je vader naar de bazaar van Charasaray moest komen (CGVS, pg. 20). De talibanleden kwamen je huis niet binnen en doorzochten je huis niet. Na dit gesprek met je moeder gingen ze weer weg (CGVS, pg. 19). Ongeveer een week later kwamen de taliban terug naar jullie huis (CGVS, pg. 16). Toen jouw moeder hen vertelde dat je vader buitenshuis was, zeiden ze ok en gingen ze weer weg (CGVS, pg. 21). Ze vroegen tijdens dit tweede bezoek ook naar jou omdat ze jou wouden meenemen in de plaats van jouw vader (CGVS, pg. 21). Toen ze dit vroegen zei je moeder niets tegen hen (CGVS, pg. 21 & 22). Ze kwamen ook tijdens dit tweede bezoek niet binnen in jouw huis en doorzochten het huis niet (CGVS, pg. 21). Dergelijke vrijblijvende aanpak van de taliban in de zoektocht naar jouw vader is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door jou geschetste context. Uit je verklaringen blijkt immers dat de taliban al voor de machtsovername 's nachts naar jouw dorp kwamen; dat ze de mensen uit het dorp heel slecht behandelden – als ze iemand 's nachts in het

dorp zagen sloegen ze hem of haar tot ze de dood benaderden (CGVS, pg. 13) -; dat jouw vader al lange tijd in het vizier van de taliban liep – je verklaarde immers dat hij terwijl hij in Marawara gestationeerd was een controlepost niet had afgestaan aan de taliban (CGVS, pg. 14) - ; dat de concrete bedreigingen van de taliban aan jou en jouw vader plaatsvonden na de machtsovername; en dat ze op dat moment ook de feitelijke controle hadden over jouw regio. Je verklaarde immers dat ze de moskeeën, madrassas en scholen in jouw dorp sloten (CGVS, pg. 6 & 7). Voorts blijkt uit de landeninformatie waarover het CGVS beschikt dat de taliban hardhandig optreden ten opzichte van mensen die hen tegenwerken (EUAARapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf). Aangezien jouw vader de taliban in het verleden had tegengewerkt door een controlepost niet aan hen over te geven, kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat ze na de machtsovername op een meer doortastende wijze te werk zouden gegaan om hem terug te vinden, nl. dat ze niet zouden nalaten om jullie huis te doorzoeken en dit al zeker niet bij hun tweede bezoek gezien je vader na het eerste bezoek niet was ingegaan op hun eis om zich bij hen aan te melden in de bazaar van Charasaray. Nadat je met het weinig logische handelen van de taliban geconfronteerd werd, kon je hiervoor geen uitleg verschaffen (CGVS, pg. 22). De vaststelling dat het handelen van de taliban weinig logisch en bijzonder vreemd is, doet reeds op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Daarnaast bevatten je verklaringen over je asielrelaas verscheidene tegenstrijdigheden en incoherenties.

Ten eerste, legde je doorheen de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen af over het moment van de dag waarop de taliban de eerste en de tweede keer bij je thuis langskwamen. Wat betreft het eerste bezoek verklaarde je tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat ze 's avonds binnenvielen omdat ze op zoek waren naar jouw vader (Vragenlijst CGVS DVZ, vraagnr. 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde je echter verschillende malen dat ze tijdens hun eerste bezoek 's middags langskwamen tijdens lunchtijd (CGVS, pg. 19 & 21). Nadat je hiermee geconfronteerd werd, vertelde je dat je niet meer herinnerde wat je bij de DVZ verklaard had maar dat je altijd de waarheid verteld had (CGVS, pg. 23). Het loutere gegeven dat je vergeten was wat je verklaard had bij de DVZ, biedt op zich echter geen uitleg om welke reden je het eerste bezoek van de taliban bij de DVZ op een ander moment situeerde dan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Wat betreft het tweede bezoek van de taliban, verklaarde je aanvankelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban 's morgens naar je huis kwamen, dat je op dezelfde dag 's avonds je maternale oom ontmoette, en dat je 's nachts het huis verliet met een smokkelaar (CGVS, pg. 16). Later tijdens het persoonlijk onderhoud wijzigde je hierover je verklaringen. Je zei dat de taliban bij hun tweede bezoek langskwamen in de valavond, dat je moeder je oom hierover inlichtte tijdens de avond, en dat jij en je oom vervolgens vertrokken uit het huis (CGVS, pg. 21). Het gegeven dat je zowel over het moment van de dag waarop het eerste als het tweede bezoek van de taliban plaatsvond tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat je, gelet op het bijzonder summiere karakter van je asielrelaas – het betreffen immers slechts twee concrete incidenten met de taliban- , hierover uniforme verklaringen zou afleggen doorheen de asielprocedure.

Ten tweede, waren jouw verklaringen over het tijds kader waarbinnen de twee bezoeken van de taliban zich afspeelden onsamenhangend. Toen je tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd werd wanneer het eerste bezoek van de taliban plaatsvond, zei je dat dit ongeveer één maand voor je vertrek was (CGVS, pg. 16). Dit valt moeilijk te rijmen met je daaropvolgende verklaringen over de chronologie van je asielrelaas. Je gaf immers aan dat de taliban een week na hun eerste bezoek bij je thuis opnieuw langskwamen, dat je dezelfde dag 's avonds je maternale oom ontmoette, en dat je 's nachts vertrok met de hulp van een smokkelaar (CGVS, pg. 16). Dit zou betekenen dat er tussen het eerste bezoek van de taliban en jouw vertrek een periode van ongeveer een week zou verlopen hebben, wat niet strookt met je bewering dat het eerste bezoek van de taliban een maand voor je vertrek plaatsvond. Dergelijke incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat je omtrent het tijds kader waarbinnen de twee enige incidenten waardoor je het land verliet zich afspeelden, samenhangende verklaringen zou afleggen.

Ten derde, legde je tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop je vader en je oom voor het laatst contact hadden alvorens je vader verdween. Je verklaarde aanvankelijk dat je nog niet wist dat je vader verdwenen was toen de taliban voor het eerst bij jou thuis langskwamen. Je vertelde dat je vader je oom contacteerde wanneer de taliban bij jou thuis langskwamen om zijn documenten te overhandigen en dat hij daarna verdween. Vervolgens bevestigde je dat je vader nog contact had gehad met je maternale oom nadat de taliban voor het eerst bij je thuis langskwamen (CGVS, pg. 16 & 17). Later tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wijzigde je hieromtrent je verklaringen. Je stelde dat er tussen het eerste en het tweede bezoek van de taliban geen

contact meer was tussen je oom en je vader omdat je vader zijn nummer had verwijderd (CGVS, pg. 20). Nadat je hiermee geconfronteerd werd, verklaarde je dat je vader je oom contacteerde de dag van de val van de regering om de documenten te overhandigen en dat de taliban pas de dag nadien bij je thuis langskwamen (CGVS, pg. 20 & 21). Het louter volharden in één versie van jouw verklaringen als zijnde de correcte verklaring is echter niet van aard om de vastgestelde inconsistentie in een ander daglicht te stellen. Dergelijke inconsistente verklaringen doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas. Redelijkerwijze kan er immers verwacht worden dat je over het laatste contact tussen jouw familie en je vader éénduidige verklaringen zou afleggen. Deze vaststelling klemmt des te meer daar je doorheen het persoonlijk onderhoud ook incoherente verklaringen aflegde over het moment waarop je jouw vader voor het laatst bij jou thuis zag. Je verklaarde voor de eerste pauze bij het CGVS dat je vader voor het laatst bij jou thuis langskwam anderhalf jaar voor de taliban aan de macht kwam (CGVS, pg. 10). Dit valt niet te rijmen met wat je hierover verklaarde na de eerste pauze tijdens het persoonlijk onderhoud. Je stelde immers dat je vader 2 of 3 weken voor jouw vertrek – je situeerde je vertrek aan het einde van het gehoor na de machtsovername van de taliban (CGVS, pg. 15 & 16) – voor het laatst bij jou thuis was (CGVS, pg. 11).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat je geheel onwetend bent over eventuele vervolgingsfeiten die zich na je vertrek uit Afghanistan voordeden. Je gaf eerst aan dat je familie geen problemen meer had gekend na je vertrek. Wanneer je vervolgens werd gevraagd of je familie na je vertrek nog benaderd werd door de taliban, gaf je aan dat je dit niet gevraagd had. Je zei dat dit wel moest gebeurd zijn maar dat je hierover geen info had (CGVS, pg. 16).

Vooreerst komt het op zich bevreemdend over dat je familie, die in jouw dorp verbleef sinds jouw vertrek uit Afghanistan, geen problemen meer zou hebben gekend met de taliban. Je verklaarde immers dat jouw moeder, broers en zussen sinds jouw vertrek afwisselend in je huis in Peer Mohammed Khan en in het nabije gelegen huis van jouw maternale oom – ongeveer 20-25 minuten te voet van jullie huis – verblijven, dat je broers enkele velden gehuurd hebben om er te werken, en dat ze soms naar school gingen (CGVS, pg. 9). Dat de taliban na de verdwijning van jou en je vader zich zo vrijblijvend zouden opstellen en geen concrete stappen meer zouden ondernemen tegen jouw familie, is weinig logisch. Aangezien dat de taliban ernstige bedreigingen ten opzichte van jou en je vader hadden geuit, dat noch jij, noch je vader op hun eisen waren ingegaan, en dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de taliban op hardhandige wijze omgaan met personen die hen tegenwerken (zie supra.), kan immers redelijkerwijze verwacht dat de taliban op een meer doortastende wijze te werk zouden gaan nadat jij en je vader uit het dorp verdwenen waren, en dat zij ten minste naar jou op zoek zouden gegaan zijn bij jouw familieleden. Het gegeven dat jouw familie na jouw vertrek geen problemen zouden hebben gekend met de taliban doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas en ondermijnt de ernst van de door jou aangehaalde vrees.

Voorts is het vreemd dat je hierover geen vragen hebt gesteld aan jouw familie gezien uit je verklaringen tijdens het begin van het persoonlijk onderhoud bleek dat je sinds jouw vertrek ruim de mogelijkheid gehad hebt om je hierover bij hen te informeren. Je verklaarde immers dat je één keer per 2 à 3 weken met je familie in Afghanistan spreekt (CGVS, pg. 8). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht dat jij en je familie hierover sinds je aankomst in België, gezien zij je uitstuurden naar Europa en ze op de hoogte zijn dat je hier een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS, pg. 14 & 17), gesproken zouden hebben en dat je je hierover geïnformeerd zou hebben. De uitleg die je verschaftte, nl. dat je gesprekken met hen niet te lang zijn (CGVS, pg. 16), staat niet in verhouding tot de voor jou aangehaalde feiten en vrees. Er mag immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Dat je naliert dit te doen en in deze een dermate passieve houding aannam, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor je voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van je ingeroepen vrees voor vervolging. De vaststelling dat je geheel onwetend bent over eventuele vervolgingsfeiten na je vertrek uit Afghanistan ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Het profiel van je vader als sergeant bij de ANP, en de foto's en documenten die je hieromtrent neerlegde, worden op zich niet in twijfel getrokken door het CGVS. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de

<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalde aan dat je verdwenen was nadat de taliban naar hem op zoek gingen omdat hij in het verleden een controlepost niet aan hen had overgegeven. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan je verklaringen hierover (zie supra.). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de problemen van je vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens je verklaringen bevindt niet aan. Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke, geloofwaardige zaken aan (zie supra.). Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

De taskara die je voorlegde, wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen. Dit document vormt immers louter een aanwijzing van je identiteit en herkomst uit Afghanistan die in deze beslissing niet worden betwist."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in een deel van eerder afgelegde verklaringen en zijn vrees voor de taliban en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker geeft toe tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot de bezoeken van de taliban aan zijn huis en erkent in het verzoekschrift een valse verklaring te hebben afgelegd in de zin dat de taliban helemaal niet zijn langsgekomen bij hem thuis. Verzoeker wijst erop dat deze valse verklaring tot stand gekomen is onder invloed van adviezen van derden waar hij als niet-begeleide minderjarige ontegensprekelijk aan blootgesteld wordt.

De Raad merkt hierbij op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij zelf aflegt en dat achteraf ongunstig gebleken adviezen van niet nader geconcretiseerde derden zijn bedrieglijke verklaringen niet kunnen toedekken, gezien hij zowel bij aanvang van de procedure als tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht te waarheid te vertellen. Verzoeker licht overigens niet concreet toe waarop deze adviezen gebaseerd werden, noch door wie ze hem gegeven werden. Verzoeker blijft hier aan de oppervlakte door louter te verwijzen naar "*adviezen van derden waar hij als niet-begeleide minderjarige ontegensprekelijk aan blootgesteld wordt*". Bijgevolg kan hier niet zonder meer geloof aan worden gehecht.

Daarnaast wijst verzoeker in het verzoekschrift op zijn minderjarigheid tijdens de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht, tijdens zijn vlucht zelf en tijdens het afleggen van zijn verklaringen in de asielpprocedure, waarmee de commissaris-generaal volgens hem geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, minstens niet heeft aangegeven hoe en in welke mate daarmee rekening zou zijn gehouden. Uit de stukken van het administratief dossier blijken dat alle persoonlijke onderhoudsop normale wijze plaatsvonden. Uit deze stukken kan dus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Noch verzoeker, noch de advocaat en zijn voorgedie hem bijstonden op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen formuleerden enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Geen van hen haalde er aan dat van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht omwille van zijn jeugdige leeftijd. De Raad stelt ook vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Op het

moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 april 2023 was verzoeker zestien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat was doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al was hij twee jaar jonger ten tijde van deze feiten, alsook in staat was het belang van zijn verklaringen in te schatten. De Raad merkt in deze op dat ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Verder betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het alleen en onbegeleid afleggen van een onzeker en gevaarlijk maandenlange traject van Afghanistan naar België en de grote omwenteling in Afghanistan dat zich net na zijn vertrek afspeelde en waaronder zijn familie momenteel leeft, de voedingsbodem vormen voor de valse verklaring die hij aflegde.

De Raad merkt op dat verzoeker met dit betoog echter ten onrechte tracht te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van deze eerder algemene situatie niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming zijn asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten.

Loutere beweringen zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker immers niet *in concreto* aan dat zijn mentale gesteldheid van zulke aard zou zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin wordt geduid wat de precieze aard en de ernst van verzoekers problemen die hij zou hebben omwille van het traject dat hij heeft afgelegd en de omwenteling in Afghanistan waaronder zijn familie leeft, de (mogelijke) invloed op zijn dagdagelijkse functioneren en de mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van zijn procedure van internationale bescherming. Verzoeker kan te dezen immers bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met zijn profiel en kwetsbaarheid.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhoudsopnames op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige psychologische problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid, die hem zouden verhinderen volwaardige en correcte verklaringen af te leggen. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch de advocaat of voogd die hem bijstonden tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten. In zoverre verzoeker zijn incoherente, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen tracht te verschonen door te wijzen op zijn jonge leeftijd, toont hij ook niet concreet aan op welke wijze zijn leeftijd van invloed zou zijn geweest op de verklaringen die hij aflegde en de motieven van de bestreden beslissing.

Van een persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, eveneens wanneer deze minderjarig is of een jeugdige leeftijd heeft, mag worden verwacht dat hij consistente, doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de gevolgen ervan. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

De Raad merkt in dit verband voorts op dat verzoeker geenszins aantoonde dat zijn jeugdige leeftijd zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was doorleefde en nauwkeurige verklaringen af te leggen aangaande de voorgehouden feiten of dat hij niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen.

Waar hij aangeeft dat er een overvloed aan elementen zijn die zijn geloofwaardigheid onderbouwen zoals het feit dat hij zijn verzoek om internationale bescherming een dag nadat hij het grondgebied was binnengekomen heeft ingediend en een groot aantal documenten neerlegt met betrekking tot het werk van zijn vader, dat niet wordt betwist alsook zijn originele taskara, licht hij niet concreet toe op basis waarvan

deze elementen een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde zouden kunnen aantonen.

Verzoeker stelt verder zelfs dat de voornaamste overwegingen die de ongeloofwaardigheidsbeoordeling van verweerder staven betrekking hebben op de bezoeken van de taliban en het al dan niet bestaan van deze vervolgingsdaden en meent dat aangezien het hier om een valse verklaring gaat deze tegenstrijdigheden en inconsistenties hiermee worden verklaard.

Verzoeker kan niet zonder meer verwijzen naar het feit dat hij omtrent de bezoeken van de taliban een valse verklaring heeft afgelegd en zelfs toegeeft dat deze bezoeken van de taliban geheel niet hebben plaatsgevonden om zo zonder meer afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Zoals hoger reeds aangegeven biedt verzoeker geen enkele concrete en valabele verschoningsgrond voor het afleggen van dergelijke valse verklaringen. Dit klemmt des te meer gezien uit zijn verklaringen blijkt dat zijn nood aan internationale bescherming gesteund was op de bezoeken van de taliban en de reden van zijn vertrek uit Afghanistan uitmaakten. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat er nog andere pertinente motieven in de bestreden beslissing werden opgenomen, die er evenzeer op wijzen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde nood aan internationale bescherming.

Deze worden door de Raad gehandhaafd en worden hier voor de duidelijkheid hernomen:

“Tenslotte dient te worden opgemerkt dat je geheel onwetend bent over eventuele vervolgingsfeiten die zich na je vertrek uit Afghanistan voordeden. Je gaf eerst aan dat je familie geen problemen meer had gekend na je vertrek. Wanneer je vervolgens werd gevraagd of je familie na je vertrek nog benaderd werd door de taliban, gaf je aan dat je dit niet gevraagd had. Je zei dat dit wel moest gebeurd zijn maar dat je hierover geen info had (CGVS, pg. 16).

Vooreerst komt het op zich bevreemdend over dat je familie, die in jouw dorp verbleef sinds jouw vertrek uit Afghanistan, geen problemen meer zou hebben gekend met de taliban. Je verklaarde immers dat jouw moeder, broers en zussen sinds jouw vertrek afwisselend in je huis in Peer Mohammed Khan en in het nabije gelegen huis van jouw maternale oom – ongeveer 20-25 minuten te voet van jullie huis – verblijven, dat je broers enkele velden gehuurd hebben om er te werken, en dat ze soms naar school gingen (CGVS, pg. 9). Dat de taliban na de verdwijning van jou en je vader zich zo vrijblijvend zouden opstellen en geen concrete stappen meer zouden ondernemen tegen jouw familie, is weinig logisch. Aangezien dat de taliban ernstige bedreigingen ten opzichte van jou en je vader hadden geuit, dat noch jij, noch je vader op hun eisen waren ingegaan, en dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de taliban op hardhandige wijze omgaan met personen die hen tegenwerken (zie supra.), kan immers redelijkerwijze verwacht dat de taliban op een meer doortastende wijze te werk zouden gaan nadat jij en je vader uit het dorp verdwenen waren, en dat zij ten minste naar jou op zoek zouden gegaan zijn bij jouw familieleden. Het gegeven dat jouw familie na jouw vertrek geen problemen zouden hebben gekend met de taliban doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas en ondermijnt de ernst van de door jou aangehaalde vrees.

Voorts is het vreemd dat je hierover geen vragen hebt gesteld aan jouw familie gezien uit je verklaringen tijdens het begin van het persoonlijk onderhoud bleek dat je sinds jouw vertrek ruim de mogelijkheid gehad hebt om je hierover bij hen te informeren. Je verklaarde immers dat je één keer per 2 à 3 weken met je familie in Afghanistan spreekt (CGVS, pg. 8). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht dat jij en je familie hierover sinds je aankomst in België, gezien zij je uitstuurden naar Europa en ze op de hoogte zijn dat je hier een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS, pg. 14 & 17), gesproken zouden hebben en dat je je hierover geïnformeerd zou hebben. De uitleg die je verschaftte, nl. dat je gesprekken met hen niet te lang zijn (CGVS, pg. 16), staat niet in verhouding tot de voor jou aangehaalde feiten en vrees. Er mag immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Dat je naliet dit te doen en in deze een dermate passieve houding aannam, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor je voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van je ingeroepen vrees voor vervolging. De vaststelling dat je geheel onwetend bent over eventuele vervolgingsfeiten na je vertrek uit Afghanistan ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van je asielrelaas.

Het profiel van je vader als sergeant bij de ANP, en de foto's en documenten die je hieromtrent neerlegde, worden op zich niet in twijfel getrokken door het CGVS. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

EUAA **Country** **Guidance** **Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalde aan dat je verdwenen was nadat de taliban naar hem op zoek gingen omdat hij in het verleden een controlepost niet aan hen had overgegeven. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan je verklaringen hierover (zie supra.). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de problemen van je vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens je verklaringen bevindt niet aan. Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke, geloofwaardige zaken aan (zie supra.). Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofdte aannemelijk te maken.

De taskara die je voorlegde, wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen. Dit document vormt immers louter een aanwijzing van je identiteit en herkomst uit Afghanistan die in deze beslissing niet worden betwist.”

Voor zover verzoeker zijn nood aan internationale bescherming baseert op het gegeven dat zijn vader bij de Afghaanse politie werkte, hetgeen niet werd betwist en meent dat dit element alleen al volstaat om zijn vervolgingsvrees als gegrond aan te nemen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker geeft thans louter te kennen dat zijn vader tijdens zijn werkzaamheden werd gecontacteerd door de taliban om zijn controlepost aan hen over te geven, waarop hij weigerde en hij samen met verzoeker Afghanistan diende te verlaten.

Dit volstaat geheel niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar hij thans toelicht dat hij vernomen heeft dat zijn vader in Pakistan verblijft en uit de beschikbare informatie blijkt dat wanneer de persoon zelf niet aanwezig is, ook familieleden een gegronde vrees voor vervolging koesteren, wordt erop gewezen dat ook louter algemene informatie niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Hieruit blijkt niet dat verzoeker noch zijn familie bij afwezigheid van zijn vader wordt geviséerd. Te meer **“Vooreerst komt het op zich bevreemdend over dat je familie, die in jouw dorp verbleef sinds jouw vertrek uit Afghanistan, geen problemen meer zou hebben gekend met de taliban.** Je verklaarde immers dat jouw moeder, broers en zussen sinds jouw vertrek afwisselend in je huis in Peer Mohammed Khan en in het nabije gelegen huis van jouw maternale oom – ongeveer 20-25 minuten te voet van jullie huis – verblijven, dat je broers enkele velden gehuurd hebben om er te werken, en dat ze soms naar school gingen (CGVS, pg. 9). Dat de taliban na de verdwijning van jou en je vader zich zo vrijblijvend zouden opstellen en geen concrete stappen meer zouden ondernemen tegen jouw familie, is weinig logisch. Aangezien dat de taliban ernstige bedreigingen ten opzichte van jou en je vader hadden geuit, dat noch jij, noch je vader op hun eisen waren ingegaan, en dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de taliban op hardhandige wijze omgaan met personen die hen tegenwerken (zie supra.), kan immers redelijkerwijze verwacht dat de taliban op een meer doortastende wijze te werk zouden gaan nadat jij en je vader uit het dorp verdwenen waren, en dat zij ten minste naar jou op zoek zouden gegaan zijn bij jouw familieleden. Het gegeven dat jouw familie na jouw vertrek geen problemen zouden hebben gekend met de taliban doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielrelaas en ondermijnt de ernst van de door jou aangehaalde vrees.”

Het louter verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat familieleden van personen die aanhangers waren van de voormalige Afghaanse overheid een risicoprofiel hebben, kan gelet op wat voorafgaat niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient zijn nood aan internationale bescherming overigens te concretiseren, alwaar hij, gelet op wat voorafgaat in gebreke blijft.

Waar verzoeker nog wijst op de belangen van het kind dient te dezen opgemerkt dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, maar dat verzoeker er in deze aan voorbijgaat dat het de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De algemene bepaling dat het

hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal zijn verklaringen op een al te subjectieve wijze heeft beoordeeld en er een eenzijdig negatieve interpretatie heeft aan gegeven, wijst de Raad erop dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan zodat er niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat er geen nood is aan internationale bescherming. De Raad is er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van de verzoekende partij, wier verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verzoekschrift, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op de terecht en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij als Afgaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging wegens haar verwestering. Ter staving van dit risico voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift een aantal e-mails d.d. 22 december 2022 van T. Ruttig van *Afghanistan Analysts Network* (bijlage 3).

Verzoekende partij haalt in dit verband vooreerst aan dat verwerende partij zich geenszins kan beperken tot de loutere motivering dat door haar geen concrete elementen werden aangebracht waaruit blijkt dat zij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen. Zij meent dat van haar niet kan worden verwacht dat zij dit zelf zou inroepen, *“gelet o.m. op de gewijzigde context en de omstandigheden in Afghanistan en de op verwerende partij rustende verplichting om in haar onderzoek cf. artikel 48/6, § 5 Vreemdelingenwet met alle relevante feiten en elementen rekening te houden”*. Verzoekende partij verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek te hebben gevoerd naar *“het gewijzigde denk- en maatschappijbeeld van verzoeker, zijn gevoelens, ideeën, opvattingen, overtuigingen en hoe die beïnvloed zijn door zijn verblijf als minderjarige in België gedurende meerdere jaren, nota bene tijdens zijn ‘vormende jaren’”*. Wat dit betreft, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt tijdens haar persoonlijk onderhoud en dat het niet aan de *protection officer* van het Commissariaat-generaal is om het gehoor te sturen. Bovendien kon verzoekende partij, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, hierover in haar verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake haar situatie als terugkeerder en haar daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan zij ook gebruik heeft gemaakt.

Vervolgens benadrukt de Raad dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie, niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of worden vervolgd.

Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Zij vergenoegt zich er in dit kader in wezen toe te verwijzen naar haar jeugdige leeftijd, haar verblijf gedurende enige tijd in Europa en algemene landeninformatie. Uit de door haar aangehaalde landeninformatie kan, in tegenstelling met wat verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, echter niet worden afgeleid dat er in hoofde van eenieder die aangeeft minderjarig te zijn en enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekende partij laat daarenboven na om de door haar aangehaalde landeninformatie ook maar enigszins *in concreto* te betrekken op haar eigen persoon en situatie. Zij toont op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate haar verblijf in Europa als minderjarige haar zou hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt zij concreet aannemelijk dat of waarom het voor haar persoonlijk onmogelijk zou zijn om, dit eventueel geïnformeerd en bijgestaan door haar familie met wie zij nog in contact staat, terug te keren naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in haar land en regio van herkomst. Aldus toont verzoekende partij hoegenaamd niet *in concreto* aan dat zij ten gevolge van haar verblijf van enkele jaren in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoekende partij geeft *in concreto* geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij risico zou lopen om te worden geïsoleerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoekende partij toont geenszins aan dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

De Raad onderstreept hierbij dat verzoekende partij tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij er tot de 9^e graad naar school ging (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Voorts staat zij in contact met haar familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) en bedient zij zich nog van een tolk Pashtou. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan in augustus 2021 verliet en ondertussen ongeveer twee jaar (sinds februari 2022) in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook kan zij zich desgevallend bij haar lokaal netwerk informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Uit de door verzoekende partij in het verzoekschrift aangehaalde verklaring dat zij in België naar school gaat in het OKAN onderwijs, waar zij Frans leert, blijkt verder hoogstens dat verzoekende partij inspanningen levert om zich in België te integreren, doch dit toont niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij

haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Verzoekende partij brengt gelet op het voorgaande ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoekende partij uit Afghanistan en haar verblijf in Europa in haar hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen en dat zij daardoor dermate negatief zou worden bejegend dat er gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming).

Met haar loutere verwijzing naar haar afkomst uit een conservatief en ruraal gebied doet verzoekende partij verder geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekende partij toont aldus ook geheel niet aan dat of op welke wijze zij, dit al dan niet bij eventuele controles bij *checkpoints*, daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in haar land van herkomst. Waar verzoekende partij in het algemeen wijst op de vrees voor controle van haar smartphone en/of haar sociale media-account(s) aan een checkpoint, bemerkt de Raad dat verzoekende partij niet concreet aantoont dat de inhoud van haar smartphone en/of sociale media-account(s) van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor haar identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud hierop te wissen.

Waar verzoekende partij voorts verwijst naar algemene informatie omtrent het schrikbewind van de taliban, duidt de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit het geheel van de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *"Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt"*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *"a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt

wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Het betoog in het verzoekschrift dat het arrest "*M'bodj*" over een fundamenteel verschillende situatie handelt dan de huidige situatie in Afghanistan, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de sociaal-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire sociaal-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 111).

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en sociaal-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een

opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Omtrent de overvloedig aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door partijen bijgebrachte informatie, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Daar waar zij haar herkomst uit de provincie Kunar benadrukt, stelt de Raad vast dat zij geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de actuele veiligheidssituatie in haar regio dermate afwijkt van de hierboven beschreven algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dat aldaar actueel sprake zou zijn van een situatie waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar het profiel van haar vader alsook het gegeven dat zij ondertussen reeds enkele jaren afwezig is uit Afghanistan, doch zij toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat zij, die in juli 2021 Afghanistan verliet op veertienjarige leeftijd en aldus reeds een zekere maturiteit had, bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico loopt om aldaar het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft een eventuele vrees om (gericht) vervolgd te worden door *in casu* de taliban, onderstreept de Raad nog dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en dat dit reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek van haar nood aan internationale bescherming (zie *supra*) en dus niet in aanmerking komt als een persoonlijke omstandigheid die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verzoekschrift, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.6. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF